

Zander píše vybroušeným literárním stylem, a tak je snadné pochopit,
proč se jeho thriller stal v Evropě bestsellerem.

PUBLISHERS WEEKLY

JOAKIM ZANDER

PLAVEC

KRIMI ROMÁN HOST

JOAKIM ZANDER

PLAVEC

KRIMI ROMÁN HOST

JOAKIM ZANDER

PLAVEC

BRNO 2015

Simmaren
Joakim Zander

Copyright © Joakim Zander, 2013
Published by agreement with Ahlander Agency
Cover design © Hummingbirds
Cover picture © Love Lannér
Translation © Luisa Robovská, 2015
Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-997-8 (Formát PDF)
ISBN 978-80-7491-998-5 (Formát ePub)
ISBN 978-80-7491-999-2 (Formát MobiPocket)

Věnováno Liise, Mille
a Lukasovi

Kolem nás nadále zuří šílenství mocností.

Jane Hirshfieldová

ČERVENEC 1980

DAMAŠEK · SÝRIE

Pokaždé když tě objímám, je to naposledy. Vím to od samého začátku. Když ses tehdy vrátila a já vzal dítě do své bezesné náruče, nedokázal jsem myslet na nic jiného, než že ho držím naposledy.

Díváš se na mě, oči čisté jako příslib deště, a já vím, že víš. Víš to stejně dlouho jako já. Že tě zradím. Právě teď je zrada tak blízko, že oba cítíme její páchnoucí dech i nepravidelné bušení srdce.

Z kolébky se ozve nářek a ty vstaneš. Já tě ale předběhnu. Vezmu dítě a přiložím si jej na prsa. Vnímám jeho vůni a přes bledě modrou dečku, kterou háčkovala tvoje matka, i tep jeho srdíčka. Jeho srdce je i moje srdce. Není nic neodpustitelnějšího než opustit vlastní dítě. Pro to neexistuje žádné vysvětlení ani omluva. Zbývá jen bezpočet masek a velkých i malých lží. Pokud je někdo mistrem masek a lží, pak jsem to já.

To, co zde panuje, se už ani nedá nazvat horkem. Po dvou měsících sucha město žhne jako láva. Večer nebývá šedé ani béžové, nýbrž průhledné, vyčerpané, vyprahlé a chvějící se jako želé. Nikdo tady nedokáže jasně myslet. Zápach odpadků je všudypřítomný. Odpadků, výfukových plynů, česneku a kmínu. Teď však cítím jen vůni dítěte. Zavřu oči a s nosem přitisknutým na téměř holé temínko se několikrát zhluboka nadechnu. Dítě také sálá. Horečka ne a ne ustoupit.

Ustaraným hlasem řekneš, že to už je třetí den. Přehrabuješ se v zásuvkách, hledáš něco na sražení teploty. Vedro nás

dohání k šílenství. Oba dobře víme, že v mém bytě, mém přeludu, léky nenajdeš. Co tu vůbec děláme?

„Dej mi klíče od auta,“ poručíš a natáhneš ruku, jako to dělávají prodavači na bazaru chtiví peněz.

Zaváhám.

„Dej mi sakra ty klíče.“

Hlas o oktávu vyšší a o poznání zoufalejší.

„Počkej,“ začnu. „Neměl bych radši...“

Dítě na mém rameni ani nehlesne. Dech má mělký, sotva znatelný.

„Jak se chceš sakra dostat na ambasádu? Vidíš přece, že potřebujeme něco na sražení horečky, ne?“

Neochotně vylovím klíče z kapsy kalhot. Vyklouznou mi a s tlumeným cinknutím dopadnou na mramorovou podlahu v předsíni. Horko tlumí dokonce i zvuky. Zpomaluje je, brzdí. Oba se shýbneme, abychom klíče zvedli, a přitom se bezděčně dotkneme prsty. Naše pohledy se střetnou. Prudce po klíčích sáhneš, narovnáš se a zmizíš na schodišti. Zanecháš za sebou jen tlumené bouchnutí dveří.

Stojím s dítětem na balkoně, přitisknutý ve stínu u zdi. Přes tvář mi přelétne vzpomínka na svěží jarní vánek. Ve vedru se těžko dýchá. Jako by kromě kyslíku zbyl jen zápach žhnoucího města. Kam se poděla vůně jasmínů?

Do prsou mě pálí amulet, který jsi mi věnovala, než ze všeho zbylo jen vedro a horečka. Zdědila jsi ho po matce a ta po tvé babičce. Nechám ho tady, umíním si. Položím ho na intarzovaný stůl v předsíni. Ten z perleti a růžového dřeva, který jsme spolu koupili na bazaru necelý týden poté, co začalo sílit naše pouto. Myslím, že nemám právo vzít si amulet s sebou. Pokud mi kdy patřil, teď už ne.

Vím všechno o přežití. V tomhle městě znám každou uličku i kavárnu, každého majitele starožitnictví s knírem a pochybnými obchodními známostmi, všechny klepům holdující prodavače koberců i chlapce s metrovým samovarem na zádech prodávajícího čaj. V zakouřených místnostech jsem popíjel importovanou whisky s prezidentem a představiteli organizací, které oficiálně odsuzuje. Prezident zná mé jméno. Jedno z nich. Dělal jsem mu prostředníka. Dohlížel jsem na to, aby se peníze dostaly do rukou, v nichž budou nejlépe sloužit našim zájmům. Ovládám váš jazyk lépe než vy. Ale klidně mě přesuňte někam jinam. Kamkoli. Do džungle, stepi, do lobby hotelu Savoy. Dejte mi minutu a změním se v ještěrku, žlutnoucí stéblo trávy, v mladého bankéře v šedém saku s poněkud přerostlými vlasy a barvitou minulostí. Znáám vaše známé z univerzity. Oni si mě však nepamatují.

Netušíte, že jsem mnohem lepší než vy. Jsem rychlý. Snáze se přizpůsobuju. Mám sice rozmazané kontury, ale zato tvrdé jádro. Uznávám jen krátká pouta. Jakmile se začnou upevňovat, přetnu je. A teď? Nedával jsem si pozor a pouto přerostlo a zesílilo. Krevní pouto.

Hra pokračuje, tahle partie však skončila. Přitisknu si dítě pevněji na prsa a nedočkavě přešlapuju na betonové podlaze balkonu. Vtom se mi před očima zjeví obraz smrti a já zavru oči a zatřesu hlavou.

„Ne, ne, ne...“ zašeptám.

Odulý obličej v otevřené stoce vedle dálnice vedoucí na letiště. Vytřeštěné oči. Horko. Lačné mouchy.

„Ne, ne...“

Proč jsem ho jen nenechal být? Stejně jsem všechno věděl. Proč jsem Firase přemluvil k další schůzce, když už stopa byla

tak horká, že málem svítila? Bylo to však příliš rozporuplné a těžko uvěřitelné. Potřeboval jsem to celé slyšet ještě jednou. Znovu pohlédnout do Firasových nervózních očí a prozkoumat, zda se v nich náhodou něco neskrývá. Ujistit se, že mu přes tvář nepřelétne ani stín, až bude neochotně opakovat všechny detaily. Zjistit, jestli se jeho tik v oku zhorší, nebo naopak zmizí. Všechna ta znamení. Drobné nuance tvořící takřka nepostřehnutelnou hranici mezi pravdou a lží, mezi životem a smrtí. Zavřu oči a zatřesu hlavou. Zaplaví mě vlna strachu a výčitek svědomí. Jak jsem se mohl dopustit takové chyby?

Teď však není času nazbyt. Auto půjčené na jméno mého pomocníka čeká zaparkované za rohem. V jeho kufru mám batoh s oblečením, penězi a novými pasy. Úniková cesta je otevřená, zapsaná neviditelným inkoustem na vnitřní straně mých očních víček. Jinak to nejde. Vypařím se. Jako pára nad hrncem. Přeměním se ve vzduch páchnoucí kmínem, česnekem, odpadky a výfukovými plyny. Když budu mít štěstí, možná i jasmínem.

Natáhnu ruce a zadívám se na dítě. Jsem rád, že má oči po tobě. Je to tak snazší. Co je to za člověka, který dokáže opustit vlastní dítě? I kdyby to stokrát bylo pro jeho dobro a bezpečí. Jen zrada a zase zrada. A lež. Jak dlouho dokáže relativita zachraňovat lidskou duši?

Zvuky z ulice. Jsou kvůli vedru pomalejší, apatičtější. Obrysy unavených hlasů sotva doléhají ke mně do třetího patra. Vyprahlá a utrápená auta zvolna se šinoucí po žhavém betonu. Vtom zaslechnu chrčení motoru, kterému nefunguje zapalování. Klíč se naprázdno otáčí, svíčky však nereagují:

Ááááárrrrrararararararar.

Zakryju dítěti hlavu a vykročím na slunce k zábradlí. Jako bych vstoupil do vany s vařící vodou. Po tvářích se mi řine pot, košili mám v podpaží, na zádech i na prsou rázem skrz naskrz

Opatrně se opřu o loket. Zdá se, že tělo reaguje, jak má.

Podě mnou leží dítě, uši pevně zacpané mými dlaněmi. Zamrká a ztěžka, horečnatě se nadechne. Nezasáhla ho ani střípinka.

8. PROSINCE 2013

UPPSALA · ŠVÉDSKO

Mahmúd Šammúš nebyl od přírody paranoidní. Naopak. Sám sebe by nejspíš označil za racionálního člověka. Ze všeho nejvíc mu však byla vlastní cílevědomost. Nikdy nevěřil na řeči o nepřekonatelnosti sociálních rozdílů nebo na konspirační teorie. Ty byly podle něj pro alibisty a džihádisty. S takovými výmluvami by to jen těžko dotáhl z betonové šedi a beznaděje sídliště až na post doktoranda Uppsalské univerzity. Pokud si byl něčím jistý, pak tím, že nejlepší řešení bývá v devíti případech z deseti to nejjednodušší. Paranoiu považoval za vlastnost ztracených existencí.

Lehkým škubnutím vysvobodil kolo značky Crescent ze stojanu před univerzitní knihovnou Carolina Rediviva. Kdysi možná bývalo bledě modré. Hezká a nová kola si v Uppsale pořizují jen studenti prvních ročníků. Ti starší vědí, že jim je hned první týden někdo ukradne. Mahmúdovo kolo balancovalo na tenoučké hranici mezi dokonalým maskováním a naprostou nepoužitelností.

Mahmúd se několikrát opřel do pedálů a zbytek nechal na kopci svažujícím se dolů do centra. I po sedmi letech strávených v Uppsale stále ještě miloval ten pocit, kdy se s větrem šlehajícím do obličeje řítí dolů ulicí Drottninggatan, z jediného kopce široko daleko. Do rukou se mu zakousla zima. Bezděčně se ohlédl přes rameno. Ve svahu táhnoucím se nahoru ke knihovně svítily toho časně prosincového odpoledne pouliční lampy. Osamocené a smutné. Nikdo ho nesledoval.

Vrátnice právnické fakulty na náměstí Gamla torget celá zářila. Vánoční stromeček i adventní svícny byly dokonce i v neděli rozsvícené. Zato na chodbě ve třetím patře panovalo tiché příšeří. Mahmúd odemkl dveře své miniaturní, přeplněné pracovní. Rozsvítil stolní lampu a zapnul počítač.

Posadil se ke stolu zády k oknu a vzal si dvě knihy pojednávající o zasahování soukromého sektoru do státní správy a o lidských právech. Pokud všechno půjde podle plánu, bude už brzy hrdým autorem vlastní publikace na podobné téma. *Privatizace války*. Tak zněl název jeho způli hotové dizertace.

Jednalo se vlastně o vcelku tradiční práci. Snad jen výzkumná část byla delší, než bylo zvykem. Tak to ovšem zamýšlel. Mahmúd usiloval o moderní a všestranné pojetí tématu. Základ dizertace tvořil rozhovor s přibližně padesáti zaměstnanci amerických a britských společností vykonávajících v Iráku a Afghánistánu práci, kterou donedávna zastávala pouze armáda. Počínaje dopravou přes různé formy bezpečnostních kontrol až po samotné bojové operace.

Mahmúd zpočátku doufal ve velkolepé odhalení typu Abú Ghrajb nebo My Lai. Jeho snem bylo přijít na obrovský skandál a věděl, že postavení vědce mu v tom může pomoci. Skandál se však nekonal. Mahmúd nakonec jen důkladně zmapoval fungování firem a jejich politiku. Výsledek byl ale natolik zajímavý, že mu *European Journal of International Law* otiskl článek a jeho shrnutí publikoval švédský deník *Dagens Nyheter*. Následoval nečekaný rozhovor pro CNN v Kábulu, po kterém se mu najednou začaly hrnout pozvánky na nejrůznější mezinárodní konference a sympozia. Odhalení ve velkém stylu se sice nekonalo, chuť nadcházejícího úspěchu však byla sladká. Alespoň do chvíle, než dostal první e-mail.

Mahmúd zamračeně potěžkal asi padesát listů papíru — poslední kapitulu své dizertace. Už první strana se hemžila červeně psanými komentáři. Jeho starý školitel a bývalý důstojník v záloze okamžitě prohlédl sebemenší náznak, jak by si jeho svěřenec mohl práci ulehčit. Mahmúd štos papírů s povzdechem zase odložil. Nejprve vyřídí korespondenci.

Klikl na ikonku e-mailu a počítač hlasitě zabručel, jako by si stěžoval, že musí v neděli pracovat. Technické vybavení fakulty nebylo nejmodernější. Částečně to však byl záměr. Jako by vedení fakulty studentům vzkazovalo: u nás se nestuduje kvůli nejnovějšímu vybavení, ale kvůli pětisetleté tradici.

Mahmúd vyhlédl z okna do prosincové tmy. Jeho kabinet byl sice maličký, zato z něj měl snad nejlepší výhled ve městě: v popředí říčka Fyrísán a starý mlýn, který se objevil v Bergmanově filmu *Fanny a Alexander*. Za ním se otevíral pohled na osvětlenou majestátní budovu katedrály a zámku. Jaký rozdíl oproti výhledu na pár rozbitých houpaček a oprýskané panelové domy na sídlišti, kde prožil dětství. Počítač se nakonec odhodlal e-mailovou schránku otevřít. Objevil se jen jeden nepřetčený e-mail. Bez předmětu. Chtěl ho bez přečtení přesunout do spamu, když vtom se pozastavil nad odesílatelovou adresou: paraganoo@hotmail.com.

Rozbušilo se mu srdce. To byl už druhý e-mail z téže adresy. První dostal těsně po návratu ze své poslední cesty do Afghánistánu a ten také zavalil příčinu jeho nechtěné paranoii. První zpráva byla stručná a psaná švédsky, evidentně z Afghánistánu:

Šammúši,

řed pár dny jsem viděl tvůj rozhovor pro CNN. Vypadá to, že ses do toho pořádně obul. Mohli bychom se v nejbližších dnech setkat

v Kábulu? Mám informace týkající se tématu, které nás oba zajímá. Buď opatrný, jsi sledován.

Vůle, odvaha, vytrvalost.

Ten familiární tón. *Vůle, odvaha a vytrvalost.* Důvěrně známá slova z jeho minulosti. Odesílatel ho zřejmě zná. *Buď opatrný, jsi sledován.* Mahmúd nad tím nejprve mávl rukou. To si z něj určitě nějaký kamarád vystřelil a co nevidět mu přijde další zpráva typu: *Haha. Dostal jsem tě, co?* V kruzích, v nichž se Mahmúd pohyboval, byly určité kapitoly z jeho minulosti velmi neobvyklé a často se stávaly terčem žertů. Uběhlo však několik týdnů a žádný další e-mail nepřišel. Mahmúd se začal pomalu ohlížet přes rameno. Jen tak, pro jistotu.

Všiml si ho už tentýž večer, kdy dostal první e-mail. Obvyčejného šedého volva. Stálo pod zhasnutou lampou kousek od vchodu do domu ve čtvrti Luthagen, kde si pronajímal garsonku. Několik dní nato ho zpozoroval znovu, tentokrát před posilovnou, když šel z basketbalového tréninku. Zapamatoval si poznávací značku a od té doby auto vídal všude. Otrásl se. Možná to byla jen náhoda. Ale co když ne?

Otočil se zpátky k počítači a rozklikl příchozí e-mail. Třeba se ten šprýmař konečně prozradí. V tom případě by ovšem Mahmúd nikdy nepřiznal, že na žert naletěl.

Vzkaz byl opět psaný švédsky:

Šammúši,

spojím se s tebou v Bruselu. Musíme se sejít.

Vůle, odvaha, vytrvalost.

Mahmúдови se rozbušilo srdce. Jak může dotyčný vědět, že se chystá do Bruselu? O tom, že přijal pozvání na konferenci

pořádanou Mezinárodní krizovou skupinou, řekl jen svému školiteli. Naskočila mu husí kůže. Třeba je to opravdu jen vtip. To s tím volvem se mu možná jen zdálo. Přesto však cítil, jak se mu v těle rozlévá adrenalin.

Potřásl hlavou, aby zaplašil nervozitu. Nejlepší bude počkat. Však se ukáže, jestli se mu v Bruselu skutečně někdo ozve, nebo ne. Teď ale musí vyřídit ještě něco. Potřebuje napsat jeden e-mail. Někomu, s kým už řadu let nebyl v kontaktu.

Klara Walldéenová vstoupila do jeho života zcela náhle a nečekaně. Jednoho dne tam prostě byla, s pažemi kolem jeho pasu, s hlavou opřenou o jeho rameno, s rukama v jeho čím dál delších vlasech. Obrátila mu život vzhůru nohama. Předtím se cítil prázdný, zmatený, vyčerpaný a osamělý. Strašně osamělý. Dokud se jednoho dne nezjevila ve dveřích jeho vybydlené garsonky.

„Viděla jsem tě na přednáškách,“ řekla. „Vypadáš ještě osamělejší, než jak se cítím já. Tak jsem tě sledovala. Asi jsem trochu blázen, co?“

Potom klidně překročila práh a bez dalších slov položila svou samotou vedle jeho, až se samovolně přiblížily a spojily. Mahmúd oceňoval, jak uměli společně mlčet. Dokázali proležet celé hodiny na jeho spartánské matraci nebo na Klařině úzké tvrdé posteli na koleji Rackarberget a na starém přenosném gramofonu poslouchat některou z jejích ohraných soulových singlových desek, které s oblibou kupovala na bleším trhu.

Neuběhl jediný den, aby si na ty chvíle nevzpomněl. Na jejich tlumený dech, když se snažili neporušit tenkou blanku, která je obklopovala, na jejich tep, který se přizpůsobil rytmu skladby „I'm So Happy“ od Prince Phillipa Mitchella.

A přece od samého začátku věděl, že to nebude fungovat. Že má v sobě cosi neslučitelného s tím, co si s Klarou společně vytvořili. To cosi si schovával jen pro sebe, v nejskrytějším záhybu duše. Když Klaru v posledním ročníku na právech přijali na Londýnskou školu ekonomie, přísahali si, že se budou navštěvovat, že to vydrží, že v tak silném vztahu, jako je ten jejich, nehraje vzdálenost žádnou roli. Mahmúd ovšem v duchu věděl, že je to konec. Oheň, který se v sobě tak dlouho snažil udusit, vzplál novým, cílevědomým plamenem.

Nikdy nezapomene na Klařiny oči, když stáli na letišti a on koktal ony nazpaměť naučené věty. Že by jim možná prospěla pauza. Že by se neměli navzájem omezovat. Že to přece neznamená konec, ale nový začátek. Nic z toho však nebyla pravda. Klara mlčela. Dokud nedomluvil, nespustila z něho oči. A pak, když ho nakonec zradila slova, nebylo už v jejích očích ani stopy po lásce a něze. Hleděla na něj s tak nemilosrdným pohrdáním, až mu do očí vhrkly slzy. Uchopila kufry na kolečkách a beze slova a bez ohlédnutí zamířila k odbavovací přepážce. Od té doby uplynuly tři roky a ani jednou spolu nemluvili.

Mahmúd se sklonil k počítači a otevřel šablonu nového e-mailu. Prsty nervózně poklepával po klávesnici. Od té doby, co obdržel pozvánku na konferenci v Bruselu, nemyslel na nic jiného, než že se musí Klaře ozvat. Nemohl se k tomu však odhodlat.

„Tak dělej!“ napomenul sám sebe nahlas. „Do toho!“

Půl hodiny mu trvalo, než vyplodil pět řádků, a další čtvrt hodinu strávil mazáním všeho, co by se dalo vyložit jako dvojsmysl, zoufalství a vzpomínky na minulost, k níž už neměl přístup. Nakonec se zhluboka nadechl a stiskl tlačítko *Odeslat*.

Když o dvacet minut později opouštěl fakultu, první, čeho si všiml, bylo šedé volvo. Na nábřeží přes ulici, ukryté ve tmě.

Jakmile odemkl zámek kola, auto nastartovalo a světa se rozsvítla. Strašidelný kužel ozářil staré železné zábradlí podél řeky. Poprvé po hodně dlouhé době dostal Mahmúd skutečný strach.

8. PROSINCE 2013

SOUOSTROVÍ SVATÉ ANNY · ŠVÉDSKO

Ticho, které nastalo, bylo takřka stejně ohlušující jako dvě rány z brokovnice. Bylo slyšet jen kvákání divokých kachen opodál v zálivu a tiché kňučení psa, který se nedočkavě opíral do vodítka. Všechno bylo šedé. Skály i moře, opadané stromy i keře. Vybledlé rákosí se vlnilo ve větru.

„Vedle,“ prohlásil starý muž s dalekohledem.

„Ani náhodou,“ ohradila se mladá žena po jeho boku, brokovnici stále opřenou o rameno. Pažba z třešňového dřeva ji studila do tváře.

„Možná jsem minula napoprvé, ale napodruhé určitě ne. Pustť Alberta a uvidíme.“

Stařec se sehnul a pustil kokršpaněla z vodítka. Pes se s nadšeným štěkotem vrhl vpřed, přes mělkou zátoku a nahoru na skálu směrem, kterým mířila puška.

„Minula jsi obě, věř mi. Vyšla jsi ze cviku, Klaro.“

Stařec zklamaně zavrtěl hlavou.

Přes rty mladé ženy přelétl náznak úsměvu.

„To tvrdíš vždycky, dědo.“

Napodobila starcův zamračený výraz.

„A pak se Albert pokaždé vrátí s nedělním obědem v hubě.“

Muž zavrtěl hlavou.

„Jenom říkám, co vidím v dalekohledu, to je všechno,“ zabručel.

Z odrbaného batohu u nohou vytáhl termosku a dva plecháčky.

„Dáme si kafe a vyrazíme domů vzbudit babičku.“

Z pláže se ozvalo krátké štěknutí a divoké šplouchání vody.

Klara se široce usmála a pohladila dědečka po tváři.

„Tak co, vyšla jsem ze cviku, nebo ne?“

Stařec spiklenecky mrkl a podal jí plecháček s kávou. Druhou rukou vytáhl z kapsy placatku.

„Takový úlovek se musí zapít.“

„Cože? Panáka? Víš, kolik je hodin? Tohle řeknu babičce, abys věděl.“

Klara naoko vážně zavrtěla hlavou, ale nechala dědečka, aby jí do kávy nalil trochu domácí pálenky. Než se stihla napít, zazvonil jí v hluboké kapse voskovaného loveckého kabátu telefon. Povzdychla si a podala hrnek zpátky dědečkovi.

„Před ďáblem neutečeš,“ usmál se starý pán.

Klara vylovila z kapsy svůj blackberry. Na displeji uviděla jméno Bomanová, což ji nepřekvapilo. Eva-Karin Bomanová byla její nadřízená. Zasloužila členka sociálnědemokratické strany a poslankyně Evropského parlamentu.

„Ne,“ zasténala, než telefon zvedla.

„Dobrý den, paní Bomanová,“ pozdravila hlasem o oktávu vyšším a podstatně energičtějším, než jakým obvykle mluvila.

„Klaro, zlatíčko, to je štěstí, že jsem vás zastihla! Stala se strašná věc. Právě mi volal Glennys a ptal se na naše stanovisko k té zprávě o bezpečnosti elektronických dat. A já jsem ji ještě ani nestihla otevřít. Mám toho teď tolik...“

Hlas se na okamžik ztratil. Klara vrhla letmý pohled na hodinky. Za pět minut devět. Eva-Karin je nejspíš na cestě na letiště. Zadívala se na šedé skály bičované větrem. Připadalo jí absurdní mluvit s Bomanovou tady, na ostrově. Její hlas jí připadal jako vetřelec — tady, na jediném místě na světě, kde měla doopravdy klid.

„...tak kdybyste mi to shrnutí mohla poslat do... řekněme do pěti hodin? To stihnete, vidíte? Jste poklad, Klaro.“

„Paní Bomanová,“ začala Klara. „Nevím, jestli si vzpomínáte, ale jsem ve Švédsku a dneska ve dvě hodiny odpoledne letím do Bruselu. Nevím, jestli to mám do pěti hodin šanci stačit...“

„Jistě že vím, že jste ve Švédsku,“ přerušila ji Bomanová tónem nepřipouštějícím žádné další námitky. „Ale můžete snad pracovat v letadle, ne? Vždyť jste měla celý víkend volno.“

Klara si dřepala do mokrého mechu a sklonila hlavu do dlaní. Je neděle ráno. Měla volnou jen sobotu. Náhle měla pocit, jako by z ní někdo vysál všechnu energii.

„Klaro! Tak Klaro, jste tam?“ doléhal k ní hlas její nadřízené.

Klara si odkašlala a potřásla hlavou. Zhluboka se nadechla a pokusila se o co nejenergičtější a nejoptimističtější tón, jakého byla schopná.

„Samozřejmě, paní Bomanová. Spolehněte se. Nejpozději v pět hodin to budete mít.“

O půl hodiny později byla Klara Walldéenová zpátky v pokoji, kde strávila dětství, obklopená růžovými kytičkovanými tapetami, které si vynutila ve třinácti letech. Pod bosýma nohama cítila dohledka ošlapaná dřevěná prkna. Podkrovním oknem za holými korunami stromů probleskovalo vlnící se Baltské moře a divoké husy. Blíží se bouřka, pomyslela si. Musíme si pospíšet. Její kamarád z dětství Bosse Bengtsson, který bydlí o kousek dál v zálivu, slíbil, že ji odveze člunem na pevninu a pak autem do Norrköpingu, odkud bude sama pokračovat na letiště a odtamtud zpátky do reality v Bruselu.

Klara si přes útlá ramena přetáhla sepranou mikinu značky Helly Hansen a vyměnila ji za světlou přiléhavou blůzu a propínací svetr. Místo babiččinych manšestráků si oblékla džíny

z japonského denimu a místo zateplených holínek si obula tenisky Nike z limitované kolekce. Na víčka si rozetřela oční stíny a uhlově černé vlasy párkrát pročísala kartáčem. V zrcadle na toaletním stolku najednou vypadala jako úplně jiný člověk.

Vstala a dřevěná podlaha pod ní zaskřípala. Automatickým pohybem otevřela dveře na půdu, zašátrala ve tmě a vytáhla starou krabici od bot s fotografiemi.

Rozložila snímky na podlahu a posadila se k nim.

„Ty už si zase prohlížíš ty staré fotky, Klara?“

Otočila se. V bledém světle, které dovnitř vrhalo podkrovní okno, vypadala její babička téměř průhledně. Tak křehce a zranitelně. Kdyby to Klara neviděla na vlastní oči, nikdy by nevěřila, že se babička pořád ještě dokáže vyšvihnout na starou pokroucenou jabloň, aby jim zbytky úrody neoklovali ptáci.

Babička měla stejně ledově modré oči jako dědeček. Člověk by si mohl myslet, že jsou sourozenci. O takových věcech se ovšem tady na ostrově nežertovalo. Ve stařenině obličej byl sice pár hlubokých rýh, ale žádné drobné vrásky. Kdepak, žádná kosmetika, říkala s úsměvem. Jenom slunce, smích a mořská voda. Zanedlouho jí bude pětasedmdesát, ale člověk by jí hádal sotva šedesát.

„Chtěla jsem se na ně jenom podívat,“ pokrčila rameny Klara.

„Nechápu, proč si je nevezmeš s sebou do Bruselu,“ zavrtěla hlavou babička. „K čemu ti jsou tady?“

V modrých očích se objevil náznak smutku, samoty. Na okamžik to vypadalo, že dodá ještě něco, ale zjevně si to rozmyslela.

„Nevím,“ přiznala Klara. „Nejspíš mám pocit, že patří sem. Zbyly ještě nějaké šafránové bochánky od včerejška?“

Posbírala fotografie a vrátila je do krabice od bot. Potom sešla za babičkou po vrzajících schodech do přízemí.

„Tak tady ji máme! Pěkně vyšňořenou do města!“

Bosse Bengtsson už čekal na molu, když Klara přišla po pěšině podél zanedbaného domu jeho rodičů. Jako tolikrát předtím. Její nohy znaly tu cestu nazpaměť. Při vyhýbání se kořenům, kamenům a loužím by nejspíš ani nepotřebovala mozek a oči.

„Nech toho. Mluvíš úplně jako děda,“ ohradila se Klara.

Neobratně se objali. Bosse byl o pár let starší a znali se od malička. Byli jako bratr a sestra, ačkoli si ani v nejmenším nebyli podobní. Vzhledem ani povahou. Klara byla vždycky drobná a štíhlá premiantka a šikovná fotbalistka. Jeden čas dokonce hrávala v chlapeckém týmu *Východní Vikingové*. Bosseho nejvíc bavil rybolov a myslivost. A taky měl rád chlast a rvačky. Ani za nic by se z ostrova neodstěhoval. Den co den spolu jezdili do školy. V létě školní lodí a přes zimu vznášedlem. A právě ty každodenní cesty je spojily.

Klara naskočila do člunu a vytáhla na palubu odřené bójky. Potom se šla schovat za Bossem do malé kabiny. Bosse nastartoval a odrazil od mola. Vlny za špinavými skly kabiny byly čím dál větší a jejich vrcholky se začaly barvit dočervena.

„Žene se bouřka,“ poznamenal Bosse.

„Děda to taky říkal,“ přikývla Klara.

17. PROSINCE 2013

BRUSEL · BELGIE

Parčík za francouzským oknem kanceláře George Lööwa v sedmém patře budovy největší světové PR agentury Merchant & Taylor na náměstí de Meeûs v Bruselu vypadal chladně a nevlídně. George Lööw nesnášel prosinec, a zejména Vánoce. Při pohledu na vyzdobenou ulici Rue de Luxembourg táhnoucí se směrem k Evropskému parlamentu se mu ježily vlasy na hlavě. A dokonce ani po Novém roce neměl klid. Ti lemplové z komunální úklidové firmy tam tu hrůzu vždycky nechávali viset až do půlky února.

Za týden už nebude mít na výběr a bude se muset dostavit do osmipokojového stockholmského bytu svých rodičů a podat jim pravidelné roční hlášení. V bytě bude samozřejmě obrovský vánoční stromeček, všude spousta svíček, v oknech vkusné vánoční hvězdy a na otcově stolku v salonu marcipánové figurky, domácí karamelky od jeho nové manželky Ellen a šlepně drahé čokoládové pralinky, které George vozí každoročně z Bruselu a které tam jeho otec poněkud rozpačitě přidává.

V designových pohovkách značky Svenskt Tenn, najedení k prasknutí a s horkými šálky domácího *glögg* v rukou, budou sedět jeho příbuzní a s povýšenými a pokryteckými pohledy ho budou žádat, aby jim pověděl něco o práci lobbisty, přičemž slovo lobbista budou vyslovovat podobným tónem jako exkrement nebo zbohatlík.

„Zasraní idioti,“ procedil George skrz zuby ve své kanceláři, když stiskl tlačítko kávovaru a přístroj mu do poloviny naplnil malý šálek s logem Nespresso. Ještě nebylo ani deset

hodin ráno a tohle byla jeho třetí dnešní káva. Za malou chvíli ho čeká schůzka s novým klientem — jednatelem firmy Digital Solutions. George byl nervózní, což mu nebylo podobné. Jeho nadřízený — výkonný ředitel pro Evropu, Američan Richard Appleby — mu sdělil, že si klient vyžádal výslovně jeho. To bylo dobré znamení. Začínal si tedy získávat dobrou pověst. Pověst člověka, který dokáže nemožné.

George byl ovšem nespokojen z toho, že o klientovi nic neví, a nemůže se tudíž na schůzku připravit. Na světě je nejmíň tisíc firem s názvem Digital Solutions. Jak má vědět, o kterou z nich se jedná? Nezbyvalo mu nic jiného než nasadit svůj šarmantní úsměv a doufat, že to dobře dopadne. Pokud klient zaplatí smlouvenou částku, nebude o čem diskutovat.

Agentura Merchant & Taylor nepatřila k těm, které si berou velké servítky. *Koho chleba jíš, toho píseň zpívej*, znělo jejich neoficiální motto. Chemikálie? Zbraně? Cigarety? Co na tom? Nezastupoval náhodou Appleby na začátku devadesátých let i Severní Koreu? Nebo to byly jenom povídačky? Georgeovi to bylo jedno. Chtěl jen vědět, s kým má tu čest, než schůzka začne.

Pořád se ještě potil po ranním squashovém zápase. Bledě modrá košile značky Turnbull & Asser se mu lepila na záda. Do prdele, zaklel v duchu a doufal, že na schůzce už se potit nebude.

Se zkrouceným obličejem vypil espresso jedním douškem. Nepil kávu jako Švéd, ale jako Ital. Sofistikovaně. Se stylem. Dokonce i když byl zrovna v kanceláři sám. Image je potřeba trénovat. Člověka definuje jeho vzhled.

Za pět minut deset George sebral ze stolu štos papírů, poznámkový notes a pero. Papíry neměly s Digital Solutions nic společného, což ovšem klient nemohl vědět. Nemůže přece

přijít na schůzku s prázdnýma rukama jako nějaký nezkušený praktikant.

Už když George před pár lety u Merchant & Taylor začínal, zamiloval si rohovou zasedací místnost v sedmém patře se dvěma prosklenými stěnami, kterými bylo vidět do otevřené kanceláře, v níž George kdysi sám rozjížděl kariéru. Otočením tlačítka u dveří bylo možné sklo zneprůhlednit, takže vypadalo jako tlustý led. První týdny v nové práci, když George pouze seděl u počítače a vypracovával naprosto nezajímavé analýzy pro klienty z potravinářského, automobilového, chemického a bůhvíjakého ještě průmyslu a sepisoval tupé firemní zprávy, mu ty prosklené stěny připadaly jako to nejúžasnější, co kdy viděl. Rád sledoval zkušenější konzultanty přecházející v ručně šitých botách po parketové podlaze a mizící v té ledové kostce.

Teď, po pár letech, ji používal sám. Rezervoval si ji pro schůzky vždycky, když byla volná, a cítil na sobě pohledy kolegů. Podobné pohledy, jaké dřív vrhal sám. Mnozí jeho kolegové, se kterými kdysi začínal, stále ještě seděli v otevřené kanceláři. Ne všichni měli za sebou tak strmý vzestup jako George a ne všechny jejich pohledy byly čistě obdivné. Všichni si však zachovávali tvář. Usmívali se na něj. Občas mu někdo zamával. Hráli podle nepsaných pravidel.

Stejně byl zázrak, že se mu poté, co dal před třemi lety výpověď ve švédské advokátní kanceláři Gottlieb, podařilo získat takové místo. Jeho otec těžko nesl už fakt, že se jako advokát zabýval obchodním právem a likvidací firem. V rodině Lööwových se vždycky všichni právníci věnovali trestnímu právu. Velké principy, spravedlnost, dobro a zlo. Jako by svět byl černobílý. Likvidace firem podle Georgeova otce příliš páchla penězi.

Něco takového bylo podle něj pro zlatokopy a kariéristy bez vznešeného původu a vybraných způsobů. Ještě štěstí, že mu nebyly známy podrobnější okolnosti synovy výpovědi.

Když pak George přijali na prestižní magisterský program na Collège d'Europe v Bruselu, otec se trochu uklidnil. S výběrem takové elitní vzdělávací instituce francouzského stylu, kde se hromadila evropská smetánka, byl spokojený. Možná z toho kluka nakonec přece jen něco bude, říkal si. Mohl by nastoupit třeba na ministerstvo zahraničí nebo do Evropské komise. Zkrátka na nějakou úctyhodnou pozici.

George věděl, že po jeho krátké kariéře u advokátní firmy Gottlieb nepřipadá další pracovní dráha ve Švédsku v úvahu. Měl v kapse čerstvý diplom z evropského práva a Brusel se mu jevil pro hledání práce jako ideální místo. Advokátní kanceláře rovnou zavrhl. Měl plné zuby sepisování nezáživných výročních zpráv a bezesných nocí, během nichž prohledával harddisky a snažil se najít nějakou ne zcela košer smlouvu.

PR agentury představovaly docela jiný svět. Přepychové nejmodernější kanceláře. Pivo a kola zdarma. Žádné obyčejné automaty na kávu, ale stylové kávovary.

Přijít ze šedého a špinavého bruselského chodníku do prosklené klimatizované budovy Merchant & Taylors s příjemným tlumeným osvětlením a neslyšnými výtahy, kde na sebe zaměstnanci nepokřikovali, ale mluvili diskrétními tichými hlasy, byl božský pocit. PR agentury sice nenabízely tak vysoké nástupní platy jako americké advokátní firmy, zato poskytovaly závratné možnosti kariérního růstu. A po pár letech auto na leasing. Ne ledajakou šunku. Audi, BMW, nebo možná dokonce i jaguara. Velké britské a americké PR agentury byly žoldáky Bruselu. Prodávaly informace a vliv nejvyšší nabídce, bez ohledu na ideologické nebo morální aspekty. Spousta lidí ohrnuje nad

lobbisty nos. George si je ovšem od první chvíle bezvýhradně zamiloval. Tohle byla přesně práce pro něj. Tohle byli jeho lidé. Otec a příbuzní ať si třeba trhnou nohou.

George vešel do prosklené zasedací místnosti a zavřel za sebou dveře. Klient už seděl v jednom z křesel potažených světlou kůží. To George rozladilo. Sekretářky měly jasný pokyn nechat hosty, kteří přišli dříve než ve smlouvenou dobu, čekat na recepci. Nedal však na sobě nic znát. Nedbalým stiskem tlačítka zneprůhlednil prosklené stěny.

„Pane Reipere!“ usmál se svým nejširším a nejsebevědomějším úsměvem a natáhl k hostovi ruku s pečlivě upravenými nehty. Mužova poloha v křesle přímo popírala podstatu slova ergonomická.

Pan Reiper vypadal, že nevede zrovna zdravý životní styl. Nebyl sice přímo obézní, ale byl jakoby nafouklý a rozplizlý, podobný zpola vyfouknutému balonku. Vypadal, jako by se stravoval pouze v letadlech a pil výhradně rozpustnou kávu. Temeno hlavy měl téměř holé a na skráních mu vyrůstaly rozčuchané a nevhledné šedé chuchvalce. V obličeji měl nezdravě nažloutlou barvu, jako by jen málokdy pobýval na čerstvém vzduchu. Od levého spánku k levému koutku úst se mu táhla široká bílá jizva. Na sobě měl seprané černé tričko s límečkem a béžové kalhoty s puky. Na pásku měl připnuté pouzdro na iPhone a baterku. Na lesklé desce konferenčního stolu ležel ušmudlaný notes a modrá kšiltovka s logem *Georgetown Hoyas*. Jeho poloha v křesle, táhlé pohyby prstem po displeji telefonu i způsob, jakým vzhlédl, když George vešel, to všechno působilo sebevědomě a bezohledně autoritativním dojmem. Georgeovi se naježily chlupy v podpaží a pomyslel si, že raději ani nechce vědět, jak pan Reiper přišel k té jizvě.

„Dobré ráno, pane Lööwe. Děkuju, že jste si na mě udělal čas,“ řekl klient a přijal Georgeovu nataženou pravici. Na Američana vyslovil jméno Lööw nezvykle správně. Měl ostrý a trochu táhlý přízvuk. Že by jižanský?

„Nabídla vám sekretářka kávu? Omlouvám se, je tu nová a víte, jak to chodí.“

Reiper jen krátce zavrtěl hlavou a rozhlédl se po místnosti.

„Máte pěkné kanceláře, pane Lööwe. Ta kouřová stěna je prostě, well... fenomenální.“

„Děkuju. Tou se snažíme dělat dojem na klienty,“ usmál se George s hranou skromností.

Posadili se naproti sobě ke stolu a George si kolem svého poznámkového bloku pečlivě rozložil zcela irelevantní papíry.

„Co pro vás můžeme udělat?“ zeptal se a nasadil další úsměv, za který si dle svého názoru zasloužil každíčkový cent z 350 eur, což byla jeho hodinová sazba.

Reiper se opřel a také se na George usmál. Snad to bylo tou jizvou, ale George se náhle musel přemáhat, aby neodvrátil pohled. Anebo to bylo Reiperovýmá očima. V teplém světle důmyslně rozmístěných bodových světel vypadaly střídavě zelené a hnědé. Byly chladné a vyčkávající. Navíc se zdálo, že Reiper nikdy nemrká, a proto působily poněkud mrtvolně jako oči plaza.

„Věc se má takhle,“ spustil Reiper a postrčil Georgeovi přes stůl několik sepnutých listů papíru. „Vím, že si velmi zakládáte na diskrétnosti, ale taky je mi jasné, že jen co se otočí vítr, zpíváte jako kanárci. Je to samozřejmě čistě formalita.“

George papíry uchopil a zběžně přelétl očima. Jednalo se o klasickou smlouvu o zachování mlčenlivosti. Stálo v ní, že

o ničem z toho, o čem se během dnešní schůzky bude hovořit, George nesmí mluvit se třetími osobami. Vlastně se ani nesmí zmínit, že pro Digital Solutions pracuje, dokonce ani o tom, že ví o jejich existenci. V opačném případě by byl povinen zaplatit firmě astronomické odškodné.

Na tom nebylo nic zvláštního. Mnoho jeho klientů si zakládalo na anonymitě a ne vždy si přáli, aby jejich jméno bylo spojováno s tak otevřeně bezskrupulózní PR agenturou, jako byla Merchant & Taylor.

„Tady se píše, že smlouva byla podepsána ve Washingtonu, a ne v Bruselu,“ namítl George.

„Ano,“ přikývl Reiper poněkud nepřítomně a hleděl do svého iPhone. „Naši advokáti by se rádi vyhnuli jednání s belgickými soudy.“

Pokrčil rameny a vzhlédl.

„Ale vy toho určitě o smlouvách o mlčenlivosti víte víc než já, ne?“

V hlase opět zazněl ten ostrý tón a v jinak mrtvolných očích se zablesklo. Georgeovi začalo být nevolno. Za dobu svého působení u Merchant & Taylor už sice podepsal řadu podobných smluv, něco v Reiperově tónu však naznačovalo, že ve skutečnosti mluví o něčem jiném. To ale není možné, zavrhl tu myšlenku vzápětí. O tom přece Reiper nemůže nic vědět. Ten jeho úlisný úsměv musí být náhoda.

George vytáhl z náprsní kapsy pero značky Montblanc, rychlým pohybem dokument podepsal a podal ho klientovi zpátky přes stůl.

„A je to,“ usmál se. Rád by měl všechno, co se týká mlčenlivosti, vyřízené. „Tak začneme?“

„Výborně,“ přikývl Reiper nepřítomně, a aniž by vzhlédl od svého iPhone, smlouvu nedbale přeložil a zastrčil si ji do

náprsní kapsy ošuntělého saka. Nakonec uložil telefon do pouzdra a pohlédl Georgeovi do očí.

„Potřebujeme pomoct s jedním překladem,“ prohlásil. „To zaprvé.“

SRPEN 1980

SEVERNÍ VIRGINIE · USA

Susan je nervózní. Víím to, ještě než otevře ústa. Na tom není nic podivného ani nepřirozeného. Jenom jsem se časem naučil rozpoznávat znamení, nuance, změny v pohledu, neklidné, nebo naopak strnule nehybné ruce. Téměř vždy předem víím, co člověk řekne. Je to jedna z mých deseti tisíc metod, jak přežít. Když Susan promluví, už ji neslyším. Vidím pouze její šedý kostýmek, odbarvené vlasy a vodově modré oči. Na lesklé klopě saka se rýsují zaprané skvrny od kávy — stopy každodenního dojíždění do práce autem.

Bydlí v Beltsville, Greenbeltu nebo Glenn Dale. Prostě na jednom z těch nekonečných předměstí, kde žijeme všichni. Jezdí fordem a čte zásadně jen důvěrné materiály. Jako mnozí další přestala pít. V naší branži buď člověk pije příliš, anebo vůbec. V neděli chodívá do metodistického kostela, kde se podává káva bez chuti a koblihy; chválí mladé sboristy a vede bezvýznamné konverzace o školkách a dovolených. Susan je prostě nanejvýš obyčejná pětatřicetiletá Američanka s domem na hypotéku, novým autem každé dva roky a dvěma dětmi, kterým se s manželem snaží našetřit na vysokou školu. To všechno je ale jen maska. Zástěrka. My všichni máme jedno společné. Nudí nás každodennost. Všední dny nám utíkají příliš pomalu. Chceme něco víc. Zvýšit sázky.

Klimatizace běží na plné obrátky, až mi naskočí husí kůže. V uších mi stále zní ten výbuch a každá noc je pro mě utrpením. Zdá se mi o černé noci a bílém světle, mělkém dechu a tvých rozcuchaných vlasech. Budím se zbrocený potem, s divoce

bušícím srdcem, zamotaný v peřině, jak vlastním tělem chráním polštář.

„Takže v tom autě byli oba dva?“ zeptá se a posadí se na jedinou židli pro hosty, kterou ve své miniaturní pracovně mám.

Přikývnu. Donutím se podívat se jí do očí, neuhnout pohledem.

„To je strašné,“ řekne. „Je mi to moc líto. Za tuhle práci, tenhle život někdy platíme hodně vysokou cenu.“

Netváří se smutně. Je stejně neutrální jako její auto, dům, špatně padnoucí kostýmek. Otočím se na židli a pohlédnu ven na parkoviště a zelené koruny stromů na opačné straně ulice. Odsud skoro ani není vidět dálnice.

Chvilí sedíme mlčky. V paprscích pozdně letního slunce dopadajících oknem víří prach. Susan mi nepřišla vyjádřit soustrast. Víím, že má ke své návštěvě ještě jiný důvod.

„Proč jsi jel do Paříže?“ zeptá se nakonec. „Proč ses hned nehlásil na ambasádě v Damašku nebo v Káhiře?“

Pokrčím rameny, otočím se zpátky k ní a pohlédnu jí přímo do očí.

„Držel jsem se původního plánu. Lodí z Latákie do Larnaky. Letecky do Atén. Nočním vlakem do Paříže. Měl jsem letenku z letiště Charlese de Gaulla do Dulles, ale říkal jsem si, že za takových okolností bude lepší zůstat v Paříži.“

„A nebylo by po tom, co se stalo, lepší plány změnit? Zůstat v Damašku?“ namítne vlídně, soucitně.

Zdánlivě přece přišla proto, aby se ujistila, že jsem v pořádku, aby mi vyjádřila soustrast. Oba však dobře víme, že je to jen zástěrka. Vždycky existuje jiný důvod. A za ním další.

„Všechno už jsem vysvětlil během debriefingu,“ řeknu. „Ta bomba byla nastražená na mě. V souladu s protokolem jsem

se ukrýval, dokud jsem si nebyl jistý, že mě někdo neodstřelí na parkovišti ambasády.“

Susan se opře o opěradlo židle. Snubním prstýnkem tiše potukává do jejího ocelového rámu.

Ťuk ťuk ťuk ťuk ťuk.

Jen ťukání a hučení klimatizace.

„Přeceňuješ Syřany a jejich spojence,“ prohlásí. „Bomba nastrožená v autě je maximum, na co se zmůžou.“

„Možná,“ připustím. „Ale nechtěl jsem riskovat.“

Susan přikývne, moje vysvětlení ji zjevně uspokojilo. Všechno proběhlo podle protokolu. Neexistují žádné stopy.

Zadívá se mi hluboko do očí.

„Dostaneme je,“ pronese pomalu. „Damašek, Káhira, Bejrút... všechny naše kanceláře na Blízkém východě se tím zabývají. Bude to sice chvíli trvat, ale nakonec najdeme viníka.“

Přikývnu. Myšlenka na pomstu ve mně ještě nestačila vzklíčit.

Susan se nakloní blíž. Náhle má jiný pohled i tón hlasu.

„A co ta informace, kterou jsi získal o vyjednáváních o nákupu vojenských letadel pro Sýrii? Jakže se jmenoval ten tvůj informátor? Firas? Zmínil ses o tom ještě před někým? Při debriefingu nebo tak?“

„Ne,“ zavrtím hlavou. „O tom jsem se zmínil jenom v té zprávě pro tebe.“

„Je samozřejmě pravděpodobné, že to je jen falešná stopa. Někdo nás chce zmást. Nechceme šířit paniku.“

„To je mi jasné,“ přikývnu. „Proto jsem o tom nikomu neřekl.“

Susan se na okamžik zakloní. Zadívá se z okna směrem, kterým hledím já. Nakonec vstane.

„Jsi v pohodě?“ zeptá se konstantním tónem, nezávislým na velikosti oběti.

„Jo,“ přikývnu.

„Vezmi si do konce týdne volno. Běž si zaplavat. Dej si něco k pití.“

Mezi dveřmi pohladí plastové zárubně. Pak dveře s bouchnutím zaklapne. Nejspíš to myslí dobře. Ví, že rád plavu. Vědí o mně úplně všechno.

Voda ve veřejném bazénu je příliš teplá, přesto mu dávám přednost před bazénem v Langley. Když se po každém čtvrtém tempu vynořím, abych se nadechl, slyším, jak se od vykachličkovaných stěn páchnoucích chlorem odrážejí hlasy školáků. Tempo za tempem. Jako plavec jsem mohl udělat velkou kariéru. Olympiádu jsem měl na dosah ruky. Pak se ovšem ukázalo, že moje motivace stačí jen na přebor Michiganské univerzity. Dál ne. Nelituju toho. V našem povolání slovo lítost neznáme. Jinak bychom nepřežili. A přežití je to jediné, na čem skutečně záleží.

Vím, že mnoho věcí je jen lež. Jenže skutečnost je křehká. Bez lži by se zhroutila. Lži jsou jako pilíře podpírající most. Bez nich by se člověk nedostal na druhou stranu. Pravda neexistuje.

Přesto jsem si před odchodem z kanceláře vyžádal tu zprávu. Věděl jsem, že by se na ni měl vztahovat stupeň utajení, k němuž nemám přístup. Nikdy nesmíme číst materiály pojednávající o nás samých. A věděl jsem, že kdybych si ji mohl na vlastní oči prohlédnout, přečíst, byla by to jistě lež. Žádost však byla zamítnuta a mně se ulevilo. Nechtěl jsem vědět, kdy mi lžou.

Teď tu sedím ve smutné špinavé šatně, nohy se mi klepou po hodinách strávených v bazénu a výčitky svědomí mě ochro-

mují jako elektrický proud. Voda je drží v šachu. Voda, opakovaní a zvyk.

Ve vodě alespoň na okamžik pocítuju bezpečí. Jen co z ní však vylezu, v uších se mi rozezní zvuk startéru a před očima vidím dětátko pod úlomky skla a betonu.

O něco později popíjím před televizí *rusty nail*. V obývacím pokoji panuje chlad. V rohu místnosti stojí na sobě několik krabic od banánů s mými věcmi. Není v nich nic, co by mělo cenu. Sedím na své nové pohovce a sleduju reprízu baseballového zápasu, který je mi ukradený. Můj byt — moderní škatule s garáží, příhodně blízko uklidňujícímu hukotu dálnice — slabě voní malířskou barvou a klimatizací. Cítím svaly na ruku. Uplaval jsem deset kilometrů. To je dvakrát víc než obvykle.

Když zápas skončí, naliju si třetí skleničku a přepnu na zábavný program s Johnnym Carsonem a Richardem Pryorem. Okamžitě ale zjistím, že nesnesu Pryorovy vtipy o Ronaldu Reaganovi. Jsou příliš banální, těžkopádné.

Od té doby, co jsem se vrátil, mi všechno připadá unylé, pomalé. Jsem stvořen pro akci. Nekonečné strategie, analýzy a politikaření v Langley a v Pentagonu mě nudí k smrti. Dejte mi nový pas, nový jazyk, nový život. Pošlete mě do Damašku, do Bejrútu, do Káhiry. Víím, jak navázat kontakty, jak bavit společnost nad sladkým čajem a whisky. S doutníkem. Umím připravit výtečný *tabouleh* připomínající hostům dětství v Aleppu. Přestože jsou hranice střežené, mám na balkoně nejlepší libanonské víno.

A tam, na balkoně, za melancholického západu slunce, s vůní jasmínu ve vzduchu a za tlumeného hovoru diplomatů, zločinců a politiků ozývajícího se z jídelny, vyměňuju informace dopomáhající k našemu přežití. Uzavírám výměnný

obchod, díky němuž místo mě zemře někdo jiný. Vždy hraje-
me tak, abychom dospěli k nerozhodnému výsledku. Naším
ideálem je status quo.

Poslední dobou vyžadují, abychom navštěvovali terapeuty. Jako
by nestačila debriefingová sezení. Už první den, když v bledém
světle zářivek pořád vyniká naše opálení, mezi všemi telefony,
kopírkami a faxy, když nás stále ještě bolí celé tělo z časového
posunu a změny klimatu, když ještě máme hlavy plné arab-
štiny, portugalštiny, ruštiny. Odsedíme si ty povinné seance.
Povídáme si o tom, jaká je to změna po měsících, letech v jiné
zemi, jiné kultuře, daleko od ucpaných dálnic a kfc, od ubíje-
jící nudy všedního života.

Když však po nás chtějí, abychom se jim svěřili, pochopi-
itelně mlčíme. Jak bychom o naší práci mohli mluvit? Copak
jim můžu vykládat o svém životě arabského obchodníka v Da-
mašku, o nákupu zbraní, o banálních tajemstvích a nepatr-
ném vlivu koupeném za peníze daňových poplatníků, o čeká-
ní na něco, co by možná stálo za tu neskutečně vysokou cenu,
kterou jsme ochotni zaplatit? Copak jim můžu říct, že když
jsem konečně zavěťřil něco zajímavého, nedokázal jsem se
pohnout z místa, jako srna oslněná světly auta, a přišel jsem
o všechno?

Jak bych jim mohl říct něco, co jsem nepřiznal ani sám před
sebou? Kdybych jednou začal, nikdy bych neskončil. Kdybych
začal přemýšlet, byla by to má smrt.

Všechno, co umím, je přežít. Takže se usměju a pohlédnu
na hodinky. Jakmile uplyne stanovený čas, vstanu, obléknu si
anonymní tmavomodré sako, nasednu do auta a dálnice mě
dovede sem, do mé anonymní škatule, která je vším, jen ne
domovem. Vyčkávám a pevně doufám, že mi nakonec vyprší

karanténa. Nemůžu se dočkat, až mi na stole přistanou desky s novou identitou, s letenkami a s číslem účtu a já budu moci pokračovat, začít znovu od začátku. Žiju pouze pro další tah, pro další partii.

19. PROSINCE 2013

BRUSEL · BELGIE

Vlakové nádraží pod letištěm Zaventem jako by procházelo trvalou přestavbou. Všude samé oranžové kužely, výstražné pásky a lešení.

Na nástupišti stál vlak do Bruselu. Mahmúd se zuřivě prodíral neprostupným davem lidí tvořeným pěšáky ve službách evropské integrace s aerodynamicky tvarovanými aktovkami Samsonite, z nichž vyčnívaly ještě nepřečtené *Financial Times*, a s mobilními telefony přilepenými k uchu, ortodoxními židy čekajícími na vlak do Antverp a rodinami s dětmi a obřímí kufry chystajícími se na dovolenou na Phuket.

Ozvalo se písknutí a Mahmúd přidal do kroku, aby mu vlak neujel. Vtom ucítil, jak mu z ramene sklouzl batoh. Zastavil se a otočil, ale batoh nikde neviděl.

Podrážděně se sklonil, aby se podíval lépe. Dav ho neúprosne popostrkoval směrem k vlaku. Někdo mu poklepal na rameno.

„*Is it yours?*“ Ležérně oblečená dívka jeho věku se zelenýma očima a s blond vlasy svázanými do culíku mu podávala jeho batoh.

„*Yes, it is. Thanks a lot!*“ poděkoval Mahmúd.

Popadl batoh a podařilo se mu nejen prodat se do vlaku, ale dokonce najít i volné místo u okna. S hlasitým vydechnutím klesl na potrhané koženkové sedadlo.

Zatímco se starý zrezivělý vlak dával za hlasitého nářku do pohybu, vytáhl Mahmúd program zítřejší konference. Seznam přednášejících byl obdivuhodný. Poslanci Evropského

parlamentu, důstojníci NATO, velvyslanci a novináři z nejvýznamnějších světových deníků. Náhle ho přepadla tréma. Proč se nezačal připravovat dřív? Zavřel oči a pokusil se soustředit na svůj příspěvek. Brzké ranní vstávání si však během třiceti vteřin vybralo svou daň a Mahmúd upadl do hlubokého spánku, jaký se dostavuje jen během cestování.

„Je to ani ne pět minut pěšky, pane Šammúši,“ pronesl upravený recepční hotelu Bristol poněkud nuceným tónem, který mu přidával nejmíň patnáct let. Hladká tvář však prozrazovala, že mu může být sotva dvacet.

„Výborně,“ přikývl Mahmúd. Složil mapu a zastrčil si ji do starého maskáčového batohu s nášivkou znázorňující padák.

Také lobby hotelu Bristol se podobně jako recepční snažila vydávat za něco, čím rozhodně nebyla. Červené sametové koberce a mahagonová křesla potažená kůží marně usilovala o to, vyvolat dojem anglického gentlemanství a maskovat tak zcela prozaickou příslušnost k mezinárodnímu hotelovému řetězci.

„Abych nezapomněl, pane Šammúši, máte tu vzkaz,“ dodal onen starý mladý recepční a podal Mahmúдови přes pult tlustou, pečlivě zalepenou obálku.

Hotelový pokoj byl podle očekávání malý a vymalovaný písčovou barvou. Plochý jako operní kulisy. Tady už nebyl vidět ani náznak pokusu o anglickou excentričnost. Pouze monotónnost a předvídatelnost.

Mahmúd roztáhl závěsy. Okno nabízelo pohled na malý špinavý dvorek. Ve vzduchu se vznášelo pár osamělých sněhových vloček. Vypadaly zmateně, jako by se ztratily cestou na lyžařskou sjezdovku nebo sáňkovačí kopec.

Mahmúd setřepal batoh na postel a posadil se do prosezeného křesla u okna, v ruce tlustou hnědou obálku, na kterou kdosi černou fixou nadepsal jeho jméno.

Rozechvělými prsty obálku roztrhl. Na vteřinu se zarazil a sledoval pár vloček poletujících nazdařbůh za oknem. Potom se zhluboka nadechl a vyklepal obsah obálky na klín.

Vypadl z ní starý mobilní telefon, baterie, nabíječka a pečlivě složený list papíru. Mahmúd vzal do ruky telefon. Byl to levný samsung. Takový, jaké se za čtyři sta švédských korun dostanou i s dobíjecí SIM-kartou na benzinové pumpě. Vložil do něj baterii a zapnul ho. Telefon se s pípnutím probral a Mahmúd otevřel adresář. Prázdný. Stejně jako složka zpráv. S dalším hlubokým nádechem rozložil list papíru. Uvnitř něj našel další papír, který vypadl na koberec. Papír, jež Mahmúd držel v ruce, obsahoval krátký, na stroji psaný vzkaz ve švédštině:

Mahmúde,

dostala se ke mně jistá informace a nevím, jak s ní naložit. Potřebuju tvou pomoc. Myslím, že se jedná o téma, které zkoumáš. Musíme se sejít. Měj zítra mezi 13.00 a 13.30 zapnutý telefon a buď připraven. Jinak ho nech vypnutý a vydej baterii. Zavolám ti.

Víle, odvaha, vytrvalost.

Mahmúd vzkaz opět složil a prohlížel si telefon. *Víle, odvaha, vytrvalost.* Slova z jeho minulosti, která mu připadala jako předchozí život. Někdo o něm ví něco, na co sám už téměř zapomněl.

Pomalů se sklonil a zvedl ze země druhý papír. Rozložil ho a vyděšeně sebou trhl.

Jednalo se o rozmazanou digitální fotografii vytištěnou na obyčejném papíru na černobílé tiskárně. Přesto bylo jasné, co zobrazuje.

Snímek byl zřejmě pořízen příručním fotoaparátem, nebo dokonce mobilním telefonem a zabíral téměř celou stranu A4. V popředí ležel muž připoutaný k lavici. Oblečení měl tak rozedrané, že z něj takřka nic nezbylo. Mezi círy prosvítala skvrnitá a poraněná kůže. Paže, krk a hrud' pokrývaly drobné kulaté popáleniny. Od cigaret. Někdo o něj típl desítky cigaret. To však zdaleka nebylo to nejhorší.

Nejhorší byly jeho oči. Trvalo vteřinu, než Mahmúdovi došlo, že mužovy oční důlky vypadají prázdné jednoduše proto, že skutečně prázdné jsou. S odporem si papír přiblížil k obličejí, aby lépe viděl. Místo očních důlků ve tváři zely jen černé díry, na jejichž okrajích se hromadila krev a špína. Nebylo možné poznat, zda je muž živý, nebo mrtvý.

Mahmúd zíral na fotografii jako omráčený, až se mu zvedl žaludek a snímek obrátil.

Takhle vypadá peklo. Anonymní místnost v nemilosrdném světle blesku. Lavice s koženými pásy. Krev. Muka.

Mahmúd v životě viděl dost utrpení, bídy, a dokonce i mučení. Během tří měsíců strávených za poslední tři roky v Iráku a v Afghánistánu byl svědkem víc hrůz, než je obvyklé. Ale tohle... To bylo horší než Abú Ghrajb.

„Panebože,“ hlesl, ačkoliv věděl, že bůh, ve kterého věří, ho určitě neuslyší.

19. PROSINCE 2013
BRUSEL · BELGIE

Klara ucítila měkkou, zemitou, intenzivní vůni jeho parfému, ještě než ji jemně uchopil za pravý loket. Tělo měla příjemně unavené a hlavu lehkou, jakoby naplněnou bublinkami.

Vmžiku zapomněla na ranní schůzku, na kterou měla namířeno, a nechala se ochotně a bez protestů zavést širokou chodbou do postranní chodbičky obložené světlým dřevem, vedoucí do sálu jednoho z parlamentních výborů. Hlasy ozývající se z chodby a z baru pro novináře tlumil koberec.

„Chybělas mi,“ pronesl Cyril Cuvelliez anglicky a přitiskl své rty na její.

Pod zdánlivě americkou výslovností nedokázal zcela zakrýt francouzský přízvuk. Měl měkké rty a sebejistý způsob, jak si brát, čeho se mu zachtělo.

„Myslela jsem, že tu tenhle týden nebudeš,“ zamumlala Klara s ústy přitisknutými na jeho.

Cítila, jak se její tělo okamžitě probudilo k životu.

„Taky jsem tu být neměl,“ odpověděl a dodal vysvětlení, které však nevnímala.

Krev jí divoce pumpovala do celého těla. Neskutečně ji přitahoval.

Odtáhl se a věnoval jí úsměv.

„Jako bych potřeboval důvod, proč za tebou přijít.“

„Mohl jsi mi aspoň poslat zprávu,“ namítla Klara. „Ale jsem ráda, že jsi tu.“

Znovu zvedla ústa k jeho rtům a zavřela oči, pevně rozhodnutá ignorovat jeho zjednodušující a zavádějící slova. Přitom

mu rozepnula jediný knoflík antracitově šedého saka, vsunula pod něj ruce a přes tenkou bledě modrou látku košile cítila, jak mu naskočila husí kůže.

Zálibně vzdychl. Milovala, jak vzdychal, když se ho dotýkala. „Měl jsem hodně práce,“ zamumlal Cyril. „Ale teď jsem tady.“ „Jak dlouho? Uvidíme se?“

Klara nasála jeho vůni. Jako by si část z něj chtěla uchovat v sobě.

„Jenom do zítřka. A večer musím na večeři, která se bohužel asi protáhne.“

Cítila jeho dech, dotek jeho strniště, teplých suchých rukou. Nedokázala se ubránit zklamání.

„Ani polední rande?“ navrhl a nosem se dotkla jeho ucha.

„Jsi příšerná,“ usmál se. „Úžasně příšerná. Jak bych tě mohl odmítnout? Dneska?“

Klara přikývla. Cítila, jak v ní něco roste.

„Mám schůzku do jedné. Tak co o půl druhé u mě?“

Cyril vytáhl z kapsy telefon a nahlédl do diáře.

„Dobře. Posunu si jednu schůzku na čtvrtou. A večeře začíná až v osm.“

Klara znovu zaklonila hlavu a políbila ho. Potom ho odstrčila.

„Tak už běž. Uvidíme se za pár hodin,“ řekla.

„Už se nemůžu dočkat,“ usmál se Cyril.

Klara přikývla. Cítila nadšení, ale zároveň smutek. Jako vždy, když se loučili.

„Bude lepší, když půjdeš první. Aby nás nikdo neviděl.“

Cyril přikývl a políbil ji. Přitom si zapnul sako a urovnal kravatu.

„Zatím ahoj,“ rozloučil se, a aniž se otočil, zamířil vstříc všednímu dni v Evropském parlamentu.

Klara stála opřená o zeď s Cyrilovou chutí na rtech. Pomalu otevřela oči. V uších jí hučelo. Srdce se ne a ne uklidnit. Zhluboka se nadechla a několikrát zamrkala. Pročísala si vlasy. Jak se to mohlo stát?

Jak se Cyrilovi podařilo překonat její ochrannou bariéru, všechny výstražné kontrolky, alarmy, zámky i ostnatý drát? Všechny obranné mechanismy, které si vytvořila, aby ji tohle nemohlo potkat? Ačkoli tohle vlastně ne. Tohle totiž bylo naprosto úžasné. Bránit se chtěla až proti tomu, co nevyhnutelně přijde potom. Proti zradě. Prázdnotě. Bezednému opaku toho, co v ní pomalu začínalo klíčit.

Proč teď? Proč si nedokáže zachovat odstup? Byla si vědoma toho, že je hezká. Ne že by se jí od mužů nedostávalo pozornosti. Naopak. V Evropském parlamentu se to jen hemžilo inteligentními mladými muži a měla za to, že by bez větší námahy dokázala většinu z nich okouzlit. Aspoň na chvílku. A ne že by to nezkoušela. Během prvního půlroku v Evropském parlamentu se pomalu zase rozkoukala a začala žít.

Po Mahmúdově zradě byly roky v Londýně přesným opakem toho, co si představovala. Město, o kterém snila od té doby, co v něm úplně sama strávila první léto po maturitě, tančila za zvuku soulu ve 100 Club na Oxford Street, nakupovala retro šaty v Camdenu a poškrábané sedmipalcové desky na trzích ve Spitalfieldu. Jenom kvůli kavárnám v Old Comton Street za svítání, nočním autobusům a neobratnému líbání s anorektickými mladíky s dlouhými ofinami v zatuchlých garsonkách v Brixtonu nebo Islingtonu.

Londýn se ovšem ukázal jako deštivé a osamělé vězení. Z prvních měsíců si téměř nepamatovala žádné detaily, jen fyzickou hmatatelnost podzimu na chmurné koleji pár bloků od třídy Strand. Chlad prosakující tenkými zdmi a špatně izolující

mi okny, který nedokázaly zahnat žádné nahřívací láhve. Matně si vzpomínala pouze na hodiny strávené v knihovně v Portugal Street, kde se ukrývala se svými knížkami a svou samotou. Celé jí to připadalo jako nekonečná nicota.

Nejhorší na tom však byly výčitky svědomí. Pocit, že zradila samu sebe. Byla přesně tam, kde být chtěla, a měla to, co si vysnila. Byla na prestižním magisterském programu ve městě, které si kdysi tak zamilovala. A poprvé v životě neměla nejmenší tušení, kam směřuje.

A právě v tu chvíli se na scéně objevila Gabriella. Klara nikdy nezapomene na to, jak ji viděla namrzlým oknem svého pokoje v ten prosincový den s prvním sněhem, když vyskakovala z taxíku. Na její zrzavé vlasy, sebejistý pohled při placení taxikáři svědčící o tom, že už vyšplhala o pár stupínek výš na klikatém žebříčku praxe v advokátní kanceláři, na nezkratnost v jejich očích, na vřelé a nekompromisní odhodlání.

Ze začátku kolem sebe na fakultě chodily obloukem. Studovaly sice ve stejném ročníku, Klara ale o nové kamarády vůbec nestála. Ve druhém ročníku chodila s Mahmúdem, což bylo mnohem víc, než v co kdy doufala. Od prvního dne mu říkala Moody. Připadal jí záhadný, temperamentní, trochu zmatený, jako by si nad něčím lámal hlavu, jako by se pod jeho uhlazeným zevnějškem skrývala prudká povaha.

Klara si nevzpomínala, že by během svého dětství na ostrově měla jedinou kamarádku. Ke konci studií se ale ocitla ve stejné skupině s Gabriellou a bylo to podobné zjevení, jako když potkala Moodyho. Nechápala, že existuje někdo, kdo má stejně jako ona zálibu v britském soulu a retro šatech. Moody se tím zamilováním bavil a Klara měla za to, že jim to prospěje, že bude jen dobře, když občas vyjde ven z jejich vzduchotěsné bubliny.

Jenže pak, dlouho poté, během nejtmaavších dní toho bezútěšného podzimu v Londýně, Klaru občas napadlo, že se to hrozné stalo právě proto, že do jejího života vstoupila Gabriella. Kdyby se držela jen Moodyho, kdyby si k tělu nepustila nikoho jiného, možná se to nemuselo stát.

Avšak ten večer, kdy se na zasněžené ulici před jejím domem zjevila silná a odhodlaná Gabriella, si uvědomila pošetilost takových úvah. Některé věci se prostě nedají vysvětlit. Občas člověku dojdou síly. A Gabriella ji přijela zachránit. Úspěšně.

Londýn nikdy nebyl takový, jaký si ho Klara vysnila. Přesto se jí vrátila když ne chuť, tak aspoň síla do života. Úspěšně složila poslední zkoušky, dopsala diplomovou práci a odpověděla na několik inzerátů s nabídkou zaměstnání. Když jí odepsala Eva-Karin Bomanová, uznávaná politička s mezinárodními ambicemi, a pozvala ji na pohovor, vrátila se jí dokonce i ona chuť do života. Mohlo za to napětí z blízkosti velké politiky, velkých rozhodnutí, peněz a moci.

První půlrok u Bomanové byl úžasný. Klara samým nadšením přehlížela a omlouvala rozmary své nadřizené a svět se najednou zdál plný mladých mužů s urostlými rameny, přijatelným hudebním vkusem a vcelku běžnými účesy. Mužů, které by ještě před pár měsíci vůbec nevnímala. Byla to zábava, občas dokonce docela žhavá.

S Cyrilem to ovšem bylo jiné. Začalo to sice také jako hra, teď však Klara cítila, jak začíná ztrácet půdu pod nohama. Pokud ji ovšem už neztratila.

Uhladila si oblečení a vzdychla. Proti své vůli si vzpomněla na Mahmúda. Snad za to mohl ten e-mail, který od něj před pár dny dostala. Zatím nepřišla na to, jak na něj odpovědět. Potřásla hlavou a zašeptala: „Moody, Moody. O co ti jde?“

19. PROSINCE 2013

BRUSEL · BELGIE

„Pane Šammúši, chcete k té otázce něco dodat? Mám na mysli především poslední část úvahy pana profesora Lefarquesa — tedy důsledky neustálého porušování zákona a radikalizace ze stran opozičních sil v Iráku i Afghánistánu.“

Bývalý velvyslanec sir Benjamin Batton v roli mimořádného moderátora konference o vlivu soukromých firem v místech probíhajících ozbrojených konfliktů, kterou pořádala Mezinárodní krizová skupina, se naklonil přes stůl s vlídným a pozorným pohledem.

Mahmúd vzhlédl od poznámkového bloku a s klidným úsměvem pohlédl Britovi do očí. Byl ve svém živlu. Ta tam byla takřka ochromující nervozita, která ho dnes ráno přepadla, když se posadil před zhruba padesáticenné publikum sestávající z více či méně významných politiků a novinářů.

„Samozřejmě,“ přikývl. „Myslím, že je nade vši pochybnost jasné, že tak politováníhodné skutky, k jakým došlo například ve věznici Abú Ghrajb, zcela jistě vedou k radikalizaci. Jinými slovy...“

Ani nemusel přemýšlet, co řekne. Slova přicházela zcela automaticky. Proudila mu samovolně z úst, klidná a přesná. Stejně jako když několikrát přednášel na univerzitě v Uppsale o tématu, které mu bylo obzvlášť blízké.

Viděl hlavy posluchačů otáčející se k němu s novým zájmem, ustávající zívání, ožívající pohledy, kmitající propisky. Všechno tohle, spolu se zvukem vlastního hlasu, ho naplňovalo

energií, hrdostí. Vlastní profesionalita a skvělý výkon ho téměř dojímal. Mahmúd Šammúš, nová akademická superstar.

Když sir Batton využil jedné z Mahmúdových řečnických odmlk a s nenucenou elegancí zkušeného moderátora navrhl, aby se v diskusi pokračovalo během oběda, který se měl za malou chvíli podávat ve foyer, Mahmúda se jeho netaktnost dotkla. Sice si také všiml, jak se do dosud obdivných pohledů posluchačů začal plíživě vkrádat nepřítomný výraz, přesto mu moderátorův zásah připadal nanejvýš necitlivý. Tohle byla jeho velká chvíle a chtěl si ji patřičně užít. Ale co se dá dělat. Bude tedy v započaté diskusi pokračovat během oběda. Všechna čest vědě, ale tohle bylo něco docela jiného. Vzrušujícího.

Mahmúd vstal a vytáhl z batohu telefon a baterii. Jakmile přístroj zapnul, zavibroval mu v ruce. Dva zmeškané hovory z neznámého čísla. Vtom telefon zazvonil znovu a Mahmúdovi se zběsile rozbušilo srdce.

Omluvil se a zamířil ke dveřím v rohu místnosti, o kterých se domníval, že vedou na záchod. Ve dveřích zmáčkl zelené tlačítko a hovor přijal. Byl celý napjatý. Adrenalin z přednášky se mísil s očekáváním. Vzpomněl si na příšernou fotografii ze včerejška.

„Mahmúd Šammúš,“ ohlásil se šeptem.

„Jak byl podepsaný e-mail, který jsi dostal?“ ozval se hluboký dutý hlas. Jako by ho něco tlumilo.

Mahmúdovi vyschlo v ústech.

„Vůle, odvaha, vytrvalost,“ odpověděl.

Na pánských záchodcích bylo prázdné. Pisoáry a jedna kabinka.

„Kde jsi?“

„V sídle Mezinárodní krizové skupiny na Avenue Louise. Kdo jste?“

„Tak odtamtud co nejrychleji odjeď. Na Louise Art-loi sedni na metro. Pak přestup a dojeď na Gare Centrale. Chvíli se jen tak procházej po nádraží, dokud nesetřeseš stíny. Potom se vrať o pár stanic zpátky a přestup na metro jedoucí na Gare du Midi. Celou cestu měj oči na stopkách. Jasně?“

Mahmúd ztuhl.

„Známe se z Karlsborgu, vidíte? Proto jste mě kontaktoval?“

„Na Gare du Midi si zase zapni telefon a zavolej na tohle číslo. Dostaneš další pokyny.“

Mahmúd se ze všech sil snažil identifikovat hlas volajícího. Nebylo v něm však nic, čeho by se mohl chytit.

„Dobře,“ souhlasil. „Ale o co vám vlastně jde? Co mi chcete? To má být nějaký vtíp, nebo co?“

Opravdu má v téhle hře pokračovat? Vždyť vůbec neví, o co jde.

„Není to vtíp. Říď se mými pokyny. Potřebuju tvoji pomoc. Co tím můžeš ztratit?“

„Tak jo,“ přikývl Mahmúd. „Můžu odsud odejít nejdřív za hodinu.“

„Dobře. Vyndej baterii a nikomu ani muk. Myslím to vážně. Pravděpodobně tě někdo sleduje.“

Ozvalo se cvaknutí a hovor se přerušil. Mahmúd si prohlížel svůj odraz v zrcadle nad umyvadlem. Přemítal, co znamená to lechtání v břiše.

Pochyby? Nervozitu?

Očekávání, usoudil nakonec. Ať je to kdokoli, má pravdu. Co tím můžu ztratit?

19. PROSINCE 2013

BRUSEL · BELGIE

Muž ostříhaný na ježka čekající na recepci firmy Merchant & Taylors byl nanejvýš o pět let starší než George, ale měl takové svaly, jakých mohl George svými squashovými zápasy a občasnými návštěvami posilovny jen těžko dosáhnout. Navzdory anonymnímu obleku a bílé košili bez kravaty vypadal, že by se lépe hodil spíš do vysokohorského terénu než do administrativní budovy. Působil hladkým a matným dojmem, jako by byl pokrytý teflonem pro dosažení maximální rychlosti. Jako Matt Damon ve filmu *Agent bez minulosti*. Kolik hodin denně ten chlap asi cvičí? pomyslel si George závistivě.

„Pan Brown?“ zeptal se a natáhl ruku k pozdravu.

„Říkejte mi Josh,“ přikývl muž a na zlomek vteřiny odhalil sněhobílý americký úsměv.

„Těší mě. George.“

Stisk dlaně byl pevný a trochu delší, než bylo obvyklé. Jako by navzájem odhadovali síly. George ruku odtáhl jako první a nasměroval hosta k výtahům.

„Reiper vám vysvětlil situaci?“ řekl Josh, když nastupovali do výtahu. Bylo to spíš konstatování než otázka.

„Ano.“ George stiskl tlačítko označující sedmé patro. „Říkal, že potřebujete přeložit nějaké papíry, zaplatíte mi dvojnásobnou sazbu a já na to na oplátku okamžitě zapomenu.“

Joshův úsměv byl podobný Reiperovu. Nadřazený, jako by věděl něco, co ho činí nenahraditelným. Téměř neznatelně zavrtěl hlavou.

„O placení nic nevím. To nechávám na Reiperovi. Mým úkolem je dohlédnout na to, aby papíry neopustily místnost. Není v tom nic osobního, ale řekněme, že se jedná o důvěrné informace.“

Vystoupili z výtahu. Georgeovy ručně šité boty klapaly o parkety vyrobené z ušlechtilého, ale jistě ohroženého druhu dřeva. Joshovy gumové podrážky bylo sotva slyšet.

„Musím vás požádat, abyste zamkl dveře,“ prohlásil Josh, když zašli do Georgeovy pracovny.

„Aha,“ přikývl George a poněkud váhavě uposlechl.

Josh z modré aktovky přes rameno vytáhl cosi, co vypadalo jako starší černý iPod. S očima pevně upřenýma na displej rychle obešel místnost. Výsledek ho zřejmě uspokojil, neboť vrátil přístroj zpět do tašky a posadil se do koženého křesla.

George jeho počínání sledoval trochu nechápavě. Už už měl na jazyku otázku, co to host provádí, nakonec si to však rozmyslel. I tak si připadal podřízený. Nechtěl Joshovi dopřát další převahu. Klidně se tedy posadil na svou stranu stolu a čekal, až se host ujme iniciativy.

Josh vytáhl z aktovky malý černý laptop a zelené papírové desky.

„Tady,“ řekl. „Dokument v deskách potřebujeme přeložit. Přepíšete nám ho do tohoto počítače. Nemusí to být slovo od slova, stačí nám to zhruba. Kdybychom měli nějaké další otázky, budeme vás znovu kontaktovat. Dám si kafe, můžu?“

Josh ukázal na přístroj vedle malé ledničky s barem. George přikývl a otevřel desky. Na první pohled bylo jasné, že si někdo dal velkou práci s tím, aby dokument anonymizoval. Všechna jména byla začerněná fixem. V pravém horním rohu několika prvních stránek si navíc někdo, možná sám Josh, dal